

νοστίμια

νοστίμια κ. **νοστιμιά**, **η**, ουσ. [<νόστιμος + κατάλ. -ια, -ιά]. **1.** η νοστιμάδα (βλ. λ.): «είχε τέτοια νοστιμιά το φαγητό, που ήθελα να φάω και το πιάτο || τα λόγια του είχαν τέτοια νοστίμια, που σ' έκανε όρεξη να μιλάει συνέχεια». **2.** μεζές που είναι πολύ νόστιμος: «δε θέλω να φάω, γιατί καθώς ερχόμουν στάθηκα μ' ένα φίλο σ' ένα ταβερνάκι και τσιμπήσαμε διάφορες νοστιμιές». **3.** μαγειρική σκόνη που τη βάζουν σε διάφορα φαγητά για να παίρνουν ευχάριστη γεύση: «πουλιούνται διάφορες νοστιμιές στην αγορά, που νοστιμίζουν τα φαγητά».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας